

etter, og saa mødte han 5 Dage efter den 22de Februar, i Finansudvalget og sagde, at det saa ikke saa galt ud med denne Sag, som han havde ment for 5 Dage siden. De Ejendomme, der skulde købes derovre efter den oprindelige Plan, vare blevne indkøbte, og de Penge, der skulde bevilges til Bygninger, skulde nok slaa til. Efter den Erklæring var der intet i Vejen, vi havde jo kun at holde os til den ansvarlige Minister, Finansudvalget havde ikke noget at gøre med Professor Keller eller andre Direktionsmedlemmer eller med Forlydender, som kom til os fra anden Side. Det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds (Dinesen), som havde rejst Sagen i Udvalget, maatte tie, og Udvalget ogsaa, da Ministeren havde erklæret, at der ikke var noget i Vejen. Alt var, som det skulde være, og de Penge, som anvendtes, bleve anvendte efter den oprindelige Plan og skulde nok slaa til. Det var i 1899 om Foraaret. Saa lod selvfølgelig Finansudvalget Sagen ligge, det blev saa Administrationens Sag at føre den videre. Saa kom vi sammen i Efteraaret 1899, Samlingen i Fjor, og hen paa Samlingen — jeg husker ikke hvilken Dag — mødte daværende Kultusminister Sthyr og erklærede, at der manglede nogle Penge ved Brejninge til at bygge færdig for. Dette forundrede os lidt, da al Ting jo var i den skønneste Orden i Fjor efter Ministerens eget Udsagn og Undersøgelse. Den daværende Minister sagde saa, at vi havde haft Lockout i Sommerens Løb og haft vanskelige Arbejdsforhold derovre, hvad der havde bevirket, at det var blevet noget dyrt. Han gjorde Regning paa, at der derved vilde blive noget Underskud, hvorom han imidlertid vilde stille Forslag til Dækning paa Tillægsbevillingsloven. Men vi havde fra vor Side ikke rigtig Tro til Sagen mere. Vi havde tabt Troen paa Administrationens Evne til at klare det hele, og derfor sagde vi til hverandre: Vi holde ikke af at bevilge Penge paa Tillægsbevillingen til dette Underskud, inden vi faa at se, hvorledes det forholder sig derovre, hvad Bygningerne have kostet, hvor meget der staaar tilbage at opføre osv. Følgen var, at vi ikke gave Kultusminister Sthyr Tilslutning til en Tillægsbevilling i Fjor Foraar, endskønt han mødte i Marts Maaned og forsikrede, at Forholdene vare daarlige, ja, halvt fortvivlede derovre nu, der var ikke bygget, hvad der skulde bygges, og ikke overflyttet de Alumner, som skulde overflyttes. Man vilde dog ikke bevilge de mange Penge, inden man fik en Redegø-

relse for, hvorledes det forholdt sig. Den fik vi ikke. Nu skulde man tro, at dette Ministerium, som traadte til i Fjor Foraar, og hvis Opgave er særlig at værne Administrationen, ogsaa skulde have vist sin Evne til at værne Administrationen ved grundig at undersøge Sagen i Sommer, saa at der, naar vi kom sammen i Efteraaret ikke skulde være Grund til at klage over Administrationen. Det er dog den bedste Maade at værne denne paa, at der ikke bliver Grund til nogen som helst Klage over den. Da nu Rigsdagen kom sammen i Efteraaret, viste det sig, at den højtærede Kultusminister ikke havde undersøgt det allermindste. Hele Sommeren var forløben, uden at der var sket den mindste Undersøgelse i Sagen. Aandssvageanstalten ved Brejninge stod ganske, som den havde staaet i Foraaret, det, der manglede, og som vi ikke vidste hvad var, manglede fremdeles, og der var ikke Tale om, at Anstalten var tjenlig til at modtage Alumner. Saa mødte den nuværende Kultusminister i Folketinget og sagde, at Stillingen var meget daarlig derovre. Han udtalte sig saaledes: Det viste sig, at den Forsikring, min Forgænger havde givet om, at alt var, som det skulde være, ikke holdt Stik. Der manglede i alt 170,000 Kr. til at fuldføre Anstalten, og i Tidens Løb var der desuden sket et Rentetab paa 20,000 Kr., det er altsaa i Virkeligheden 190,000 Kr., som jeg ønsker, at Finansudvalget giver sin Tilslutning til paa en Tillægsbevilling. At det nu havde vist sig, at hans Forgængers Ord ikke holdt Stik, var noget, vi vidste, men dette, at der manglede 170,000 Kr. plus 20,000 Kr. i Rentetab, var noget, vi ganske vist ikke vidste, men som vi nok anede. Vi toge saa Sagen under Overvejelse, hvad der foranledigede en Skrivelse til Ministeren om, at Udvalget ønskede, inden det gav Tilslutning til en Tillægsbevilling, at faa Sagen virkelig undersøgt, og det paa en saadan Maade, at Udvalget fik en sikker Kundskab om, hvorledes Forholdene vare. Udvalget henstillede derfor, at Ministeriet skulde udnævne en bygningskyndig Mand til sammen med to Medlemmer at rejse derover og undersøge Sagen. Dette skete, Justitsraad Henry Meyer ved St. Hans Hospital for sindssyge — han er altsaa kendt med den Slags Forhold og har, saa vidt jeg ved, ogsaa haft med Brystsygesanatoriet ovre ved Vejle Fjord at gøre — blev udnævnt sammen med to Medlemmer af Finansudvalget, nemlig de ærede Medlemmer for Frederiksborg Amts